

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 156/24	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Opocznie z dnia 28 grudnia 2023 roku w sprawie sygn. akt II K 589/21.			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.	-----	-----	-----	-----
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.	-----	-----	-----	-----
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
2.1.1.1.	-----		-----
1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
-----	-----		-----
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	<u>Zarzuty podniesione w apelacji obrońcy oskarżonego C. J.:</u> - obraza art. 7 k.p.k. przez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny materiału dowodowego w postaci zeznań świadków J. J. (P.), I. J., wyjaśnień	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

oskarżonego w zakresie w jakim wskazywali na powód, dla którego podchodzili pod ogrodzenie pokrzywdzonych,

- obraza art. 197 k.p.k. w zw. z art. 9 w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. przez uznanie, iż oskarżony swoim umyślnym działaniem włączał alarmy założone u pokrzywdzonego, gdzie nie został w tym celu przeprowadzony stosowny dowód mający wykazać ewentualny związek przyczynowy, wpływ działania oskarżonego na włączanie przez ogrodzenie alarmu, czy wpływ foliowych toreb założonych w odległości od czujek alarmowych,

- obraza art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. przez dokonanie wybiórczej i dowolnej, a nie swobodnej oceny materiału dowodowego w postaci zeznań pokrzywdzonych i uznaniu, że oskarżony z zamiarem bezpośrednim ich nęka, gdzie z zeznań świadków I. J., J. P., a także policjantów,

którzy przyjeżdżali na interwencje wynika, że pomiędzy stronami istnieje konflikt rodzinny, oskarżony wychodził do pokrzywdzonego w celu zwrócenia mu uwagi z powodu prac polowych w godzinach nocnych, czym budził jego niepełnosprawnego syna,

- obraza art. 7 k.p.k. przez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny materiału dowodowego w postaci wyjaśnienia oskarżonego i wskazanych przez niego świadków dot. oświetlenia budynku pokrzywdzonych lampą przemysłową, gdzie nie został zabezpieczony w/ w tym zakresie materiał dowodowy, natomiast z nagrań wskazanych przez oskarżonego wynika, że poruszał się on wyłącznie z latarkami,

- błąd w ustaleniach faktycznych polegający na uznaniu, że oskarżony swym działaniem umyślnie nękał pokrzywdzonych, gdzie z jego wyjaśnień i zeznań świadków J. J. (P.),

I. J. wynika, że oskarżony wychodził do swojego brata zwracać mu uwagę z powodu nocnych prac na polu, czym budził całą rodzinę oskarżonego w tym niepełnosprawnego syna, który choruje na padaczkę, nadto oskarżony wskazywał, że pokrzywdzony M. J. (1) wylewa nieczystości na pole – fekalia z szamba, na co wzywał policję – co zostało potwierdzone zeznaniami świadka P. P. (2) (k.150),

- rażąca niewspółmierność kary, środka karnego i środka kompensacyjnego przez wymierzenie oskarżonemu kary pozbawienia wolności w wymiarze jednego roku w zawieszeniu na 2 lata, środka karnego w postaci zakazu zbliżania się do pokrzywdzonych na odległość 50 metrów, gdzie pokrzywdzeni i oskarżony mieszkają w sąsiedztwie oddalonym o dokładnie taką odległość co uniemożliwi oskarżonemu korzystanie z zamieszkałej przez

	<p>niego nieruchomości, nadto, rażąca niewspółmierność środka kompensacyjnego w postaci nawiązki po 3000 złotych na każdego z nich.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Zarzuty obrońcy oskarżonego w zakresie w szczególności naruszenia zasad oceny dowodów, oraz błędnych ustaleń stanu faktycznego, okazały się niezasadne.</p> <p>Skarżący zmierzał do wykazania, że Sąd Rejonowy błędnie ustalił stan faktyczny, ponieważ dokonał chybionej i dowolnej oceny zeznań świadków J. J. (P.), I. J., wyjaśnień oskarżonego C. J. i funkcjonariuszy policji. Jednakże wbrew argumentacji obrońcy oskarżonego Sąd pierwszej instancji w sposób wyważony, klarowny i logiczny dokonał weryfikacji osobowych źródeł dowodowych. W</p>				

reasumpeji, z
przeprowadzonej
przez Sąd Okręgowy
kontroli instancyjnej
zaskarżonego
orzeczenia wynika,
że ustalenia
faktyczne Sądu
Rejonowego były
prawidłowe i
pozwoliły na
jednoznaczne
stwierdzenie, że
oskarżony popełnił
przypisany mu czyn.
W ocenie Sądu
Okręgowego, Sąd
Rejonowy oparł
swoje
rozstrzygnięcie o
spójne i logiczne
zeznania świadków
– funkcjonariuszy
policji P., Ł. W., M.
P., D. S., K. P., A.
J. (1), K. T., Ł. K.,
A. K., P. P. (2) i
właściwą ich oceną
zgodną z regułami
art. 7 k.p.k. Dodać
przy tym trzeba,
że wspomniane
zeznania co do
przedmiotowych
faktów wzajemnie
ze sobą korelują
i policjanci jako
osoby obce dla
stron rodzinnego
konfliktu nie mają
żadnego interesu
do przedstawiania
okoliczności
zdarzenia w sposób
niezgodny z
rzeczywistym
stanem rzeczy.
Nadto, Sąd
Rejonowy ocenił
za przekonujące,

konsekwentne i wzajemnie się uzupełniające zeznania świadków M. J. (1), M. J. (2), W. J. i K. J. oraz A. J. (2) zarówno w zakresie przebiegu zdarzeń z ich udziałem oraz oskarżonego, jak i czasokresu. W tym stanie rzeczy, za klarowne uznać należy przyczyny dla których Sąd Rejonowy uznał za jedynie częściowo wiarygodne relacje J. P. i I. J., czy też za niewiarygodne wyjaśnienia oskarżonego C. J. - jasno wskazane w sekcji 2.1 i 2.2. uzasadnienia zaskarżonego wyroku. Co tyczy się zarzutu wadliwej oceny zeznań świadków – żony i córki oskarżonego - wystarczy wskazać, że jako osoby najbliższe były one żywotnie zainteresowana przedstawieniem zdarzeń w korzystnym świetle dla oskarżonego i z tego względu z ostrożnością należało dokonać oceny ich depozycji, co też Sąd meriti uczynił. Warto w tym miejscu przypomnieć, że zarzut wadliwego

uznania za wiarygodne dowodów osobowych wymaga wskazania, dlaczego zdaniem skarżącego, taka ocena wykracza poza ramy oceny swobodnej.

Konieczne jest przy tym odwołanie się choćby do tej wypowiedzi - twierdzeń osobowych źródeł dowodowych, a tego w apelacji próżno szukać. Skarżący w apelacji, kontestując ocenę sądu, poprzestaje na sformułowaniu tezy jakoby oskarżony wychodził do pokrzywdzonego w celu zwrócenia mu uwagi z powodu prac polowych w godzinach nocnych, czym budził jego niepełnosprawnego syna. Nie dostrzega już, a więc traktuje w sposób wybiórczy ten materiał dowodowy, w tym, nagrania na płytach DVD, które obiektywizują przebieg zdarzeń i w odmienny sposób - niż to usiłuje wykazać apelujący - przedstawiają rzeczywiste intencje oskarżonego.

Podobnie rzecz ma się w odniesieniu do działań oskarżonego skupiających się na

włączeniu alarmów
założonych u
pokrzywdzonego,
spowodowanych
działaniem
oskarżonego i
niczym
nieuzasadnionym,
założeniem
foliowych toreb w
niewielkiej
odległości od czujek
alarmowych oraz
oświetlanie budynku
pokrzywdzonych.

Reasumując
zdaniem Sądu
Okręgowego
apelujący nie zdołał
skutecznie
podważyć zarówno
oceny dowodów
przeprowadzonych
przed Sądem
Rejonowym, ani też
poczynionych na ich
podstawie ustaleń
faktycznych, co
skutkowało
uznaniem zarzutów
za niezasadne.

Odnosząc się
natomiast do
zarzutu rażącej
niewspółmierności
orzeczonej
stwierdzić należy, że
jest on częściowo
słuszny.

Zdaniem sądu
odwoławczego, w
przedmiotowej
sprawie, Sąd
Rejonowy
prawidłowo co do
zasady wyważył
okoliczności

przedmiotowe i
podmiotowe czynu
oskarżonego C. J.
(wskazując, że
oskarżony działał w
warunkach
dotychczasowej
niekaralności –
okoliczność
łagodząca, ale też
jego działanie
cechował długi
okres, znaczny
stopień społecznej
szkodliwości i
uporczywość w
stosunku do osób z
najbliższej rodziny).
Niemniej jednak
Sąd Rejonowy
poruszając się w
ramach swobodnego
uznania
sędziowskiego nie
dostosował
orzeczonych w
stosunku do
oskarżonego –
będącego osobą
zamieszkującą w
bliskim sąsiedztwie
pokrzywdzonych –
do realiów niniejszej
sprawy i do
indywidualnych
potrzeb
resocjalizacyjnych i
wychowawczych,
aby kara ta stwarzała
realne możliwości
osiągnięcia wobec
wyżej wymienionego
korzystnych efektów
poprawczych,
poprzez wyrobienie
u oskarżonego
poczucia
odpowiedzialności i
poszanowania
prawa, ale też

była możliwa w rzeczywistości jej realizacji, w szczególności w zakresie zakazu zbliżania się.

W aspekcie powyższego, Sąd pierwszej instancji niesłusznie uznał, że adekwatną reakcją karną będzie zakaz zbliżania się do pokrzywdzonych M. J. (1), M. J. (2), K. J. i małoletniej W. J. na odległość mniejszą niż 50 metrów oraz środki kompensacyjne w postaci nawiązek w kwocie po 3000 złotych na rzecz każdego z nich, które okazały się zbyt surowe, a w przypadku tego pierwszego wręcz utrudnione w realizacji z uwagi na usytuowanie posesji stron – posesje oskarżonego i pokrzywdzonych sąsiadują ze sobą, dzieli ich odległość około 60 metrów. Tym samym, urealnienie zakazu zbliżania się i możliwość jego rzeczywistej realizacji wymaga określenia odległości zakazu zbliżania na poziomie mniejszym niż 20 metrów.

Trzeba pamiętać, że z racji na ocenny charakter zasad wymiaru kary, niewspółmierność kary, środka karnego czy nawiązki musi być natury zasadniczej, tzn. w stopniu niedającym się zaakceptować. W orzecznictwie podkreśla się ugruntowany pogląd, iż „rażąca niewspółmierność kary występuje wtedy, gdy kara orzeczona nie uwzględnia w należyty sposób stopnia społecznej szkodliwości przypisywanego czynu oraz nie realizuje wystarczająco celu kary, ze szczególnym uwzględnieniem celów zapobiegawczych i wychowawczych. Pojęcie niewspółmierności rażącej oznacza znaczną, wyraźną i oczywistą, a więc niedającą się zaakceptować dysproporcję między karą wymierzoną a karą sprawiedliwą, czyli zasłużoną.” (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30.05.2017 r., sygn. II KK 156/17, opubl. Legalis nr

1604497). Zarzut
rażącej
niewspółmierności
kary, środka karnego
czy też nawiązki,
jako zarzut z
kategorii ocen
można trafnie
podnosić, gdy
wymierzona kara
lub środek nie
uwzględnia w
sposób właściwy
zarówno
okoliczności
popęlnienia
przypisanego czynu,
jak i osobowości
sprawcy – innymi
słowy, gdy jest w
odczuciu
społecznym karą
niesprawiedliwą
(por. wyrok Sądu
Najwyższego z dnia
11.04.1985 r., V KRN
178/85, Lex 20053).
Jak wskazuje się
w orzecznictwie,
zarzut
niewspółmierności
nie wymaga
wskazania nowych,
nieustalonych przez
sąd okoliczności,
polegać bowiem
może na wykazaniu,
że okoliczności
prawidłowo ustalone
mają takie znaczenie
i ciężar gatunkowy,
których orzeczone
kara bądź nie
uwzględnia w ogóle,
bądź uwzględnia
je w stopniu
niedostatecznym
(por. wyrok Sądu
Najwyższego z dnia
23.10.1974 r., V KRN

78/74, Lex 18899).
Podkreślić również należy, iż orzekanie o karze ma charakter indywidualny i jest procesem do pewnego stopnia subiektywnym, obejmującym dokonanie wyboru oraz zastosowanie odpowiedniej represji karnej właściwej dla konkretnej sytuacji i konkretnego sprawcy. Z tych powodów zasady i dyrektywy orzekania w przedmiocie kary zawarte w art. 53 k.k. pozostawiają organowi orzekającemu pewien zakres swobody w procesie jej wymierzania.

Przypisany oskarżonemu C. J. czyn miał charakter zawiniony. W ustalonym bowiem stanie faktycznym oskarżony mógł zachować się zgodnie z prawem i nie zachodziły żadne okoliczności, które z uwagi na osobowość oskarżonego mogłyby wpływać ograniczająco na możliwość jej zachowania się w sposób zgodny z prawem, czy też okoliczności, które wyłączałyby jego winę. W związku z

tym, zważywszy, że były to zdarzenia incydentalne w dotychczasowym życiu oskarżonego (nie był osobą dotychczas karaną) w kontekście powyższych wniosków oraz mając na uwadze całokształt okoliczności związanych z naruszeniem przez oskarżonego porządku prawnego, w tym również okoliczność, że naruszenie porządku prawnego miało charakter umyślny, a także fakt, iż w istocie rzeczy wina i stopień społecznej szkodliwości zarzucanego mu czynu, są znaczne - w ocenie sądu odwoławczego - karą adekwatną będzie natomiast kara pozbawienia wolności w rozmiarze 1 roku o charakterze nie izolacyjnym (z warunkowym zawieszeniem na okres próby 2 lat wzmocniona dodatkowo kara grzywny 100 stawek dziennych każda stawka po 10 złotych. Realizację zaś wymogów okresu próby ma zapewnić

informowanie
kuratora sądowego
co 6 miesięcy
o jego przebiegu.
Wyżej wymienioną
karę uznać należy
za wyważoną i
sprawiedliwą.

Bowiem, w ocenie
Sądu Okręgowego,
dolegliwość
wymierzonej
oskarżonemu kary
pozbawienia
wolności - a
więc na poziomie
ukształtowanym
orzeczeniem sądu
pierwszej instancji
- jest współmierna
w stosunku do
stopnia społecznej
szkodliwości
przypisanego mu
czynu i spełnia
zadania społecznego
oddziaływania kary
oraz cele szczególnie
- prewencyjne. Jest
wynikiem trafnej
oceny okoliczności
przedmiotowych i
podmiotowych
czynu oraz
właściwości i
warunków
osobistych
oskarżonego i jako
spełniająca wymogi
zakreślone
dyrektywami
przepisu art. 53 k.k.,
uznana być musi
za karę prawidłowo
wyważoną. Należy
przy tym mieć
nadzieję, że kara
wymierzona
oskarżonemu w

niniejszym
postępowaniu spełni
swoje cele nie tylko
w indywidualnym
zakresie, ale
zwiększy także
świadomość innych
osób.

Jednocześnie
odnosząc się w
dalszej kolejności do
zastrzeżeń
apelującego co do
nawiązek
orzeczonych na
rzecz czworga
pokrzywdzonych w
kwotach po 3.000
zł okazały się one
częściowo zasadne.
W pierwszej
kolejności konieczne
jest podkreślenie,
że przy ustalaniu
wysokości nawiązki
należy uwzględniać
winę sprawcy,
charakter i rozmiar
krzywd, czas trwania
cierpień oraz
sytuację
pokrzywdzonego,
zwłaszcza gdy uległa
ona pogorszeniu
(por. wyrok Sądu
Najwyższego z dnia 7
października 1998 r.,
I CKN 418/98, Lex
nr 1215980).

Zgodzić się także
należy, że nawiązka
jest rodzajem
„zryczałowanego
naprawienia
szkody”,
aktualizującym się w
obliczu trudności z
orzeczeniem

obowiązku
naprawienia szkody,
a zarazem jest nadal
środkiem mającym
charakter penalny
(por. uchwała Sądu
Najwyższego z dnia
20 czerwca 2000
r., I KZP 5/00,
OSNK 2000/7-8/55;
V. Konarska -
Wrzosek (red.),
Kodeks karny.
Komentarz, WKP
2018; R. A
Stefański, Kodeks
karny. Komentarz,
Warszawa 2019).
Pomimo bowiem
umiejscowienia
„nawiązki” przez
ustawodawcę w
wyniku nowelizacji,
która weszła w
życie w dniu 1
lipca 2015 r. w
nowym rozdziale Va
„Przepadek i środki
kompensacyjne”, co
wskazywałoby
wyłącznie na jej
funkcję
kompensacyjną, to
jednak nie utraciła
ona także charakteru
środka penalnego,
a to wobec
wyraźnej regulacji
wynikającej z treści
przepisu art. 56
KK („przepisy art.
53, art. 54 § 1
oraz art. 55 stosuje
się odpowiednio do
orzekania innych
środków
przewidzianych w
tym kodeksie, z
wyjątkiem
obowiązku

naprawienia
wyrządzonej
przestępstwem
szkody lub
zadośćuczynienia za
doznaną krzywdę").
W odniesieniu do
kwestii orzekania
tego środka
kompensacyjnego
treść przepisu art.
56 KK wyraźnie
wskazuje, że stosuje
się tu także
odpowiednio
dyrektywy wymiaru
kary oraz
okoliczności
związane z
wymiarem kary, o
których mowa w art.
53 § 2 k.k.

Uwzględniając
powyższe Sąd
odwoławczy
częściowo uznał
za słuszne i
przekonujące
twierdzenia
apelującego, który
wykazywał, że Sąd
pierwszej instancji
określając wysokość
nawiązek w
niedostatecznym
stopniu uwzględnił
okoliczności
powstania i
rozmiaru krzywdy
u pokrzywdzonych
i ich negatywne
następstwa w sferze
ich cierpień
psychicznych, co
miałoby
rekompensować
kwota rzędu po
3.000 złotych na
rzecz każdego z

<p>czworga pokrzywdzonych (sumarycznie byłaby to kwota 12.000 złotych). Jakkolwiek działania oskarżonego bez wątplenia wywołały u oskarżycieli posiłkowych stres oraz dyskomfort psychiczny, jednakże reasumując powyższe, wszystkie okoliczności przedmiotowego czynu i jego następstwa dla pokrzywdzonych mające wpływ na wysokość orzeczonej nawiązki skłoniły Sąd Okręgowy do uznania, że kwota po 1.000 złotych będzie adekwatna by częściowo zadośćuczynić pokrzywdzonym doznane przez nich krzywdy.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego czynu, ewentualnie o zmianę i wymiarzenie oskarżonemu kary w dolnych granicach ustawowego zagrożenia z zastosowaniem kary</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

<p>mieszanej na podstawie art. 37a k.k., ewentualnie zmianę zaskarżonego wyroku w punkcie 5 przez uchylenie wskazanego punktu bądź zwiększenie odległości do 200 m, oraz zmianę wskazanego w wyroku w punkcie 6 przez jego uchylenie i nieobciążanie oskarżonego kosztami postępowania przed Sądem II instancji.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Z powodów określonych w rubryce powyżej wyrok Sądu meriti w zakresie opisanym podlegał modyfikacji, a apelacja obrońcy oskarżonego C. J. okazała się częściowo zasadna.</p> <p>Natomiast brak podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku w odniesieniu do oskarżonego C. J. i uniewinnienia go od zarzucanego czynu.</p>			

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>4.1.</p>	-----	-----
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		
-----	-----	
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>		
<p>1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>5.1.1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>	
<p>Utrzymanie w mocy wyroku w zakresie nie podlegającym modyfikacji orzeczeniem sądu odwoławczego opisanej w punkcie 5.2.1.</p>		
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>		
<p>Apelacja w części odnoszącej się do meritum jest polemiczna. Obrońca nie</p>		

wykazał, aby wyrok Sądu I instancji był w jakikolwiek sposób nieprawidłowy. W szczególności nie uprawdopodobnił, aby Sąd pominął jakiegokolwiek istotne okoliczności czy dowody, lub by te wadliwie ocenił. Poprzestając na zwyczajnej negacji oceny materiału dowodowego, bez konkretnego wykazania rzekomych sprzeczności obrońca sam zaświadczył o tym, że rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego jest prawidłowe.

Podsumowując zatem, wyrok Sądu I instancji pozostaje w zgodzie z prawidłowo zebrany materiał dowodowym, którego ocena dokonana przez Sąd Rejonowy jest w pełni prawidłowa. Zarzuty skierowane do rozstrzygnięcia przez obrońcę nie mogły spowodować zmiany orzeczenia. Podniesiona w apelacji argumentacja skarżącego w przedmiocie winy oskarżonego C. J. nie mogła podważyć

slusznym i
uzasadnionym
wniosków
wywiedzionych
przez Sąd Rejonowy.
Z tego względu,
wniosek obrońcy
o zmianę wyroku
poprzez
uniewinnienie C.
J. nie został
uwzględniony, a
wyrok w tej części
utrzymano w mocy.

Reasumując
stwierdzić należy
prawidłowość
rozstrzygnięcia Sądu
I instancji w zakresie
ustalenia sprawstwa
oskarżonego C. J.,
kwestii jego winy i
kwalifikacji prawnej
przypisanego mu
czynu.

Sąd Okręgowy, nie
dopatrując się
również uchybień
podlegających
uwzględnieniu z
urzędu, określonych
w art. 439 k.p.k.
i art. 440 k.p.k.,
zaskarżony wyrok
wobec oskarżonego
utrzymał w mocy
w zakresie nie
podlegającym
modyfikacji opisanej
w punkcie 5.2.1.

1.8. **Zmiana
wyroku sądu
pierwszej
instancji**

5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany	
<p>Zmieniono wyrok w zaskarżonej części w stosunku do oskarżonego C. J. w ten sposób, że:</p> <ul style="list-style-type: none"> - określony w punkcie 5 zakaz zbliżania się do oskarżycieli posiłkowych ustalono na odległość mniejszą niż 20 metrów; - obniżono orzeczone w punkcie 6 nawiązki na rzecz oskarżycieli posiłkowych M. J. (1), M. J. (2) i K. J. oraz małoletniej pokrzywdzonej W. J. reprezentowanej przez przedstawicieli ustawowych M. J. (1) i M. J. (2) do kwoty po 1000 złotych. 		
Zwięźle o powodach zmiany		
<p>Powyższe zmiany wynikały z częściowego uwzględnienia zarzutów i wniosków apelacji skarżącego, o czym szerzej w części 3 uzasadnienia.</p>		

1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.	-----	# art. 439 k.p.k.	-----
Zwięźle o powodach uchylenia			
-----	-----		
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
-----	-----		
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
-----	-----		
5.3.1.4.1.	-----	# art. 454 § 1 k.p.k.	-----

Zwięźle o powodach uchylenia		

1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		

1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
-----	-----	-----
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
3	Sąd Okręgowy stosownie do treści art. 627 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k., art. 616 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. § 11 ust. 2 pkt 4, ust. 7, § 15 ust. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności	

	<p>adwokackie (t.j. Dz. U. z 2023 r. poz. 1964 z późn. zm.) zasądził od oskarżonego C. J. na rzecz oskarżycieli posiłkowych M. J. (1), M. J. (2) i K. J. kwoty po 840 złotych tytułem zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej oskarżycielom posiłkowym w postępowaniu przed sądem odwoławczym.</p>	
4	<p>Na podstawie art. 634 k.p.k., art. 8 i art. 2 ust. 1 pkt 3, art. 3 ust. 2 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 2023 r., poz. 123 z późn. zm.) zasądzono od oskarżonego C. J. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 280 złotych tytułem opłaty za drugą instancję i kwotę 20 złotych tytułem wydatków poniesionych w postępowaniu odwoławczym.</p>	
7. PODPIS		

1.11. Granice zaskarżenia	
----------------------------------	--

Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego C. J..		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego w Opocznie z dnia 28 grudnia 2023 roku w sprawie sygn. akt II K 589/21.		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany		

	w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana